

DOCUMENTS

- 1 - Carta enviada al Cardenal Jubany (amb còpia a tots els Bisbes de Catalunya i Balears, i Provincials de Religiosos).

EMINENTISSIM SENYOR,

Reunits en el Seminari Conciliar de Barcelona, el dia 3 de Novembre del 1973, a les 12 del matí, els sacerdots consignats al final, decideixen fer-li arribar el contingut d'aquest escrit:

- I - VOLEN INFORMAR-LO SOBRE UNS FETS I SOBRE L'ABAST JURIDIC QUE ATRIBUEIXEN ALS FETS.

1. El diumenge, 28 d'octubre, més d'un centenar de persones, es trobaven reunides en una de les dependències de la parròquia de Maria Mitjancera de Barcelona. Per arribar al local on s'havien reunit calia passar per una porta, oberta a l'interior de la mateixa església.

Sobtadament van irrompre a dintre del mateix temple un nombrós contingent de policies amb les metralletes desenfundades. En aquells moments es celebrava la missa de les deu del matí. El rector s'aixecà tot seguit del confessional i va intentar dialogar amb els agents de la força pública que anaven entrant: calia l'autorització legal que estableixen les lleis concordatàries. Però no solament va ser desatès, sinó fins i tot insultat. La policia, passant per la mateixa església, es ficava sense cap tràmit a la sala on es trobaven els reunits i imposava la detenció de tothom. L'aldarull i les correidisses que això va provocar van envair l'interior del mateix temple davant la sorpresa i l'esglai dels que en aquell moment participaven en la missa. I quan aquesta va acabar, uns minuts més tard, a molts dels que hi havien assistit, la policia els demanava la documentació i els interpel·lava amb diferents preguntes.

Els voltants de la parròquia restaven bloquejats per la força pública. La gent del veïnat, astorada, mirava des dels balcons i finestres. Mentrestant, cent tretze persones emmanillades sortien del temple i pujaven als vehicles preparats per ser conduïts a la prefectura. Entre ells hi havia advocats, enginyers, professors i altres intel·lectuals, obrers i gent de les comarques.

2. Degudament assessorats, consideren que aquests fets protagonitzats per la força pública constitueixen una manifesta transgressió de l'article XXII, nº3, del Concordat vigent entre la Santa Seu i l'Estat Espanyol.

Efectivament, el text invocat diu: "Salvo en caso de urgente necesidad, la fuerza pública no podrá entrar en los citados edificios, para el ejercicio de sus funciones, sin el consentimiento de la competente Autoridad eclesiástica". L'abast del text hom el pot captar a la llum dels nº 1 i 2 del mateix article XXII. Diu el nº 1: "Queda garantizada la inviolabilidad de las iglesias, capillas, cementerios y demás lugares sagrados, según prescribe el canon 1160 del Código de Derecho Canónico". I el nº 2: "Queda igualmente garantizada la inviolabilidad de los Palacios y Curias episcopales, de los Seminarios, de las casas y despachos parroquiales y rectorales y de las casas religiosas canónicamente establecidas".

Per tant:

- a) Es tracta del reconeixement i de la garantia d'inviolabilitat que atorga l'Estat als llocs i dependències de les quals tracta l'article XXII.

- b) La inviolabilitat, d'acord amb el cànon 1160, és un concepte jurídic. Comporta una tal autonomia dels llocs inviolables, que queden exempts de la jurisdicció civil i de qualsevol exercici de la jurisdicció civil, tret de la subjecció a les lleis vigents "en materia de seguridad y de sanidad pública". (Art. XXII, nº 7)
- c) Pel que fa al nº 3, citem el comentari que va publicar en el nº extraordinari del setmanari "Ecclesia", dedicat al Concordat, Mons. D. José García Goldaraz, aleshores arquebisbe preconitzat de Valladolid: "Lo establecido en el nº 3 de este artículo XXII, sobre entrada de la fuerza pública en los citados edificios, recuerda el derecho de asilo en la forma en que ha sido recogido por el canon 1179 del Código de Derecho Canónico, si bien el precepto concordado es de más amplitud y generalidad, pues no alcanza sólo a las iglesias, sino a todos los edificios arriba mencionados; ni alude sólo a la detención de un reo, sino en general al ejercicio de las funciones propias de la fuerza pública, como pudiera ser el aplacar un tumulto". (Veure "Ecclesia", 31-X-1953).

Doncs bé, en aquest cas:

- a) La força pública va entrar a l'església i a les dependències parroquials de la parròquia de Maria Mitjancera de Barcelona.
- b) No hi havia el consentiment de l'Autoritat eclesiàstica, al qual, en tot cas, s'havia de subordinar l'entrada.
- c) No es pot parlar d'una verificació de la clàusula "salvo en caso de urgente necesidad."
- d) Ni que es volgués parlar de "necesidad", no hi havia tal urgència com per no demanar el consentiment de l'Autoritat eclesiàstica.

3. El resultat de la violació, feta per la força pública, de l'acord concordatari ha tingut, entre altres, conseqüències de tres ordres:

- a) Ha violat de manera manifesta - i amb unes circumstàncies agreujants: el moment de la celebració eucarística, entrada amb armes tretes ja de les fundes, injúries dirigides contra el rector de la parròquia, etc. - l'exempció d'uns llocs, reconeguda pel Concordat.
- b) Ha causat greus perjudicis a 113 persones, amb repercussió sobre la seva llibertat, sobre la seva economia i, en alguns casos, sobre la seva integritat física.
- c) Ha produït un fort impacte sobre moltes persones que han pogut ser informades, sacerdots, laics, creients i no creients, en veure que la protecció que pensaven trobar en l'Església de cara a fer ús dels drets més elementals, no tan sols era desfeta, sinó que a més la desfeta era rebuda amb una estranya resignació per part de l'autoritat eclesiàstica. Resignació més incomprensible encara pel fet de tractar-se d'una transgressió que no perjudica exclusivament la institució eclesiàstica, sinó també a altres persones.

II - DEMANEN

Per tot això, convençuts de que l'opció per la justícia no és facultativa, demanem al Cardenal Arquebisbe de Barcelona:

- A. Que aixequi públicament - car els fets i les seves repercussions han sigut públiques - la seva protesta per la violació de l'ordenament jurídic de base concordatària que ha produït la força pública amb la seva entrada a la parròquia de Maria Mitjancera de Barcelona, per tal de no aparèixer amb la complicitat d'un comportament tan injust.

B. Que exigeixi, amb un títol legítim de justícia, la reparació de les injúries fetes al rector de la citada parròquia, i dels greus perjudicis causats a les 113 persones detingudes, reclamant que els siguin retornades la llibertat i la integritat econòmica.

Per dur a terme aquest acte de justícia, compti amb la solidaritat pròpia del ministeri presbiteral dels que s'adhereixen a aquest escrit.

Barcelona, 3 de Novembre del 1973

(Segueixen 144 firmes dels 187 assistents)

2 - Telegrama enviat a Mons. Casaroli

MONSEÑOR AGOSTINO CASAROLI - NUNCIATURA APOSTOLICA - Avda. Pío XII, 46, MADRID

Reunión extraordinaria 187 sacerdotes de Cataluña convocada por secretario permanente Arciprestes Archidiócesis Barcelona, eleva a S.I. propia expresión de descontento ante violación derechos concordatarios perpetrada por fuerza pública, con motivo reunión en dependencias Parroquia Maria Medianera de esta ciudad, la mentando silencio jerárquico ante este atropello.

3 - Notificació de la reunió als detinguts.

Sr. D. Agustín de Semir Rovira
CIUDAD

Barcelona, 3 de Noviembre de 1973

Distinguido Sr.:

Ciento ochenta y siete sacerdotes convocados en reunión especial por el Secretariado de Arciprestes de la Archidiócesis de Barcelona, informados de la detención de 113 ciudadanos en la Parroquia de María Medianera de Barcelona, de los cuales 111 habéis sido encarcelados, os envían un saludo de amistad y de solidaridad. Además de lamentar el incumplimiento de las normas concordatarias por parte de la fuerza pública, deploramos, sobre todo, la violación del derecho de reunión que vuestra detención significa. Estamos a vuestro lado en el mantenimiento de los derechos ciudadanos, y os ofrecemos nuestra ayuda.

Enviamos un telegrama a Mons. Casaroli y preparamos un documento dirigi-
do al Cardenal Arzobispo de Barcelona.